

ขอบคุณภาพจาก <https://goo.gl/vLjrs4h>

กลวิธีทางภาษาเพื่อประกอบสร้างความรักของเกย์
ในบทเพลงประกอบละครซีรีส์เกย์: การศึกษา
ตามแนววาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

Linguistic Strategies for Gay's Love Construction
in Thai Gay Series Songs: A Critical Discourse Analysis Study

ศิระวัสส์ กาวิลานันท์¹

Siravast Kavilanan

E-mail: siravast.ka@gmail.com

¹ Full Time Instructor, Thai Major, Faculty of Liberal Arts, University of Phayao

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประกอบสร้างความรักของเกย์ผ่านเพลงประกอบซีรีส์เกย์ จำนวน 4 เรื่อง ที่ถูกผลิตขึ้นในพ.ศ. 2559-2560 โดยใช้แนวทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์เป็นเครื่องมือการวิเคราะห์ตัวบท ผลการวิจัยพบว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้กลวิธีทางภาษา 10 กลวิธี ได้แก่ 1) การเลือกใช้คำศัพท์ 2) การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ 3) การใช้อุปสรรค 4) การใช้มูลบท 5) การปฏิเสธมูลบท 6) การซ้ำกระสวนประโยค 7) การกล่าวเกินจริง 8) การใช้ถ้อยคำนัยแฝง 9) การให้เหตุผล 10) การใช้สำนวนโวหาร กลวิธีเหล่านี้ประกอบสร้างให้เห็นว่าความรักของเกย์ในปัจจุบันคือการได้เปิดเผยความรู้สึกให้กับคนที่ตนเองรัก ตลอดจน การคาดหวังว่าสามารถแสดงความรักได้เช่นเดียวกับชาย-หญิง อย่างไรก็ตาม ภายใต้ความรู้สึกดังกล่าว ความรักของเกย์ก็ยังคงปิดบังให้รับรู้กันแค่สองคนหรือเฉพาะกลุ่ม เพราะยังต้องต่อสู้กับความรู้สึกของตนเองและอุปสรรคในสังคมเพื่อทำให้ความรักสมหวังและยั่งยืน การประกอบสร้างความรักเช่นนี้ต่างไปจากความรักของเกย์ในอดีตที่นอกจากจะไม่สมหวังแล้ว ยังไม่มีสิทธิเปิดเผยความรู้สึกได้อย่างชอบธรรม หรือไม่มีโอกาสแสดงความรักต่อคนรักได้อย่างเปิดเผย

คำสำคัญ: กลวิธีทางภาษา, การประกอบสร้าง, ความรักของเกย์, เพลงประกอบละครซีรีส์เกย์ไทย, วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

Abstract

This qualitative research aimed at studying Gay's Love Construction through 4 Thai Gay Series' songs produced between 2016 and 2017 by adopting Critical Discourse Analysis approach to analyze the texts. It was found that there were 10 linguistic strategies used by discourse producers as followings: Lexical selection, Rhetorical question, Metaphor, Presupposition manipulation, Presupposition denial, Sentence Pattern Repetition, Hyperbole, Verbal irony, Reasoning, and Tautology. These linguistic strategies indicated that the current gays' love is to reveal the feelings to whom they love, and they expected that they are able to show their love the same way as man-female's feeling. They, however under mentioned feelings, still have to conceal the love within only two people or specially secret groups because they struggled with their feelings and social obstacle. The present Gay's Love Construction is different from in the past because not only they were always disappointed with love, but also

they have no right to disclose their righteous feeling or opportunity to show love to whom they really adore openly.

Keywords: Linguistic Strategies, Construction, Gay's Lover, Thai Gay Series songs, Critical Discourse Analysis

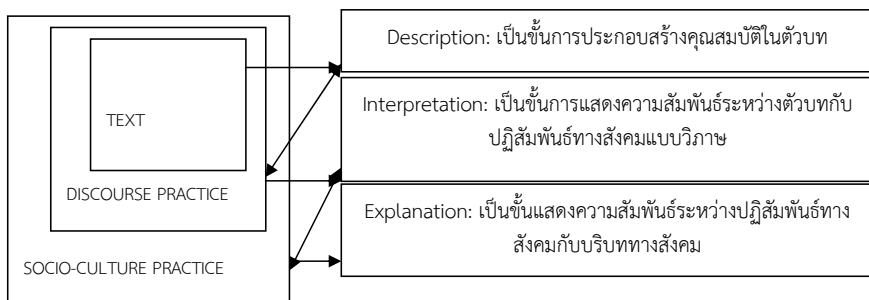
บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบันมีความหลากหลายทางเพศมากขึ้น โดยเฉพาะ “เกย์” หรือ กลุ่มชายรักชาย ซึ่งสามารถแสดงออกได้อย่างเปิดเผยและปรากฏตามสื่อช่องทางต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เพชฌัญญู ทวิตเตอร์ (Soontravaravit, 2010, 2) ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีการ์ตูน เสนอเกย์ในสื่อต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ นวนิยาย เรื่องสั้น ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อ 20 ปีที่ผ่านมา ละครโทรทัศน์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ มากขึ้น เช่น พ.ศ. 2541 มีละครเรื่องชายไม่จริงหญิงแท้ พ.ศ. 2547 มีละครชุดอมเรื่องรัก แปรผันเกล้า ต่อมา พ.ศ. 2550 มีภาพยนตร์เรื่องรักแห่งสยาม และ เพื่อน...กูรักมึงวะ จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2556 มีละครซีรีส์เรื่องฮอโรโมนส์ วิยวาวุ่น พ.ศ. 2557 มีละครซีรีส์เรื่อง เลิฟซิค เรื่องอรุณสวัสดิ์ และนับแต่นั้นเป็นต้นมาถึงปัจจุบัน ละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ของเกย์ก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับความเปลี่ยนแปลงของตัวละครเกย์ที่พบว่ามีบุคลิก ที่เปลี่ยนไปจากภาพความทรงจำเดิม กล่าวคือ นับแต่เรื่องชายไม่จริงหญิงแท้ ตัวละครนำ เสนอเกย์ในลักษณะของคนที่มีอาการปฏิกิริยาเหมือนผู้หญิงหรือที่เรียกว่ากะเทย ต่อมาตัวละคร เกย์ในเรื่องรักแปรผันเกล้า เริ่มสร้างตัวละครเกย์ให้คงความเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมชอบผู้ชาย มากกว่านำเสนอภาพความจำเดิม จนกระทั่ง ละครหรือภาพยนตร์ในยุคหลังทั้งรักแห่งสยาม ฮอโรโมนส์ หรือเลิฟซิค ตัวละครเกย์ก็มีภาพความทรงจำใหม่คือเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมชอบเพศ เดียวกัน พร้อมกับที่มีแฟนเป็นผู้หญิง ดังที่ Thairatonline (2014) รายงานข่าวว่า “ตัวละคร ยังมีความเป็นผู้ชายอยู่ ก็แค่รักผู้ชายด้วยกันก็เท่านั้น” รวมทั้ง ปัจจุบันยังมีนวนิยายที่เรียกว่า “นิยายวาย” วางจำหน่ายในร้านหนังสือชั้นนำเป็นจำนวนมากเช่น โชตัส หรือ เดือนเกี้ยวเดือน เป็นต้น โดยนวนิยายทั้ง 2 เรื่องดังกล่าวถูกนำมาสร้างเป็นละครซีรีส์วายหรือซีรีส์เกย์เมื่อ พ.ศ. 2559 ด้วย ปรากฏการณ์ลักษณะนี้จึงทำให้มีนักเขียนจำนวนมากสนใจสร้างผลงาน นวนิยายเกย์อย่างต่อเนื่อง

ปรากฏการณ์ในสังคมปัจจุบันดังที่กล่าวข้างต้น สะท้อนว่าสังคมไทยเริ่มยอมรับ ต่อเพศสภาวะนี้มากขึ้นกว่าแต่เดิม อีกทั้งการสร้างภาพ “เกย์” ยังถูกสร้างให้แตกต่างจาก ผู้ที่มีอาการปฏิกิริยาเหมือนผู้หญิงไปเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศกับผู้ชาย จากการทบทวนงาน วิจัยที่ผ่านมาจึงพบนักวิชาการจำนวนมากสนใจศึกษาการสร้างตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเกย์ ในตัวบทประเภทต่าง ๆ จำนวนมาก อาทิ Butsabokkaew (2010) ศึกษาการนำเสนอ

อัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” Soontravaravit (2010) ศึกษาการสร้างความหมายและ “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ Potiwan (2011) ศึกษาเรื่องคนข้ามเพศ: วัฒนธรรมย่อย และพื้นที่ทางสังคม Naksing (2012) ศึกษาการประกอบสร้างเกย์ในภาพยนตร์ไทย และ Phanichtrakul (2013) ศึกษาอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ. 2555 เป็นต้น จากงานวิจัยดังกล่าวพบว่าส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ด้วยวิธีวิจัยทางสังคมวิทยา มีเพียงงานวิจัยของ Butsabokkaew (2010) และ Phanichtrakul (2013) เท่านั้นที่เป็นงานวิจัยที่ใช้วิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์ ขณะที่ด้านเนื้อหาของตัวบทที่นำมาเป็นข้อมูลวิจัยพบว่า มีงานวิจัยของ Naksing (2012) ที่สนใจนำตัวบทจากสื่อมาเป็นข้อมูลวิจัย ด้วยเหตุนี้ ตัวบทที่สร้างความรักของเกย์ผ่านบทเพลงประกอบละครนั้น ยังไม่มีงานวิจัยใดศึกษา ทำให้คำตอบงานวิจัยเรื่องการประกอบสร้างจินตนาการข้อมูลสำคัญอีกส่วนหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่เชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ รอบตัวล้วนแต่เป็นสิ่งที่ถูกประกอบขึ้นเพื่อหวังผลทางอำนาจบางอย่าง แนวความคิดนี้จึงมองว่าภาษาก็เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเครื่องมือทางอำนาจ ดังนั้น หากต้องการเผยให้เห็นเบื้องหลังของอำนาจ จึงต้องวิเคราะห์ความหมายที่ถูกแฝงเร้นดังกล่าว แนวความคิดนี้จึงให้ความสำคัญต่อการศึกษารหัสหรือตัวบทที่นำไปสู่การสร้างวาทกรรม (Panpothong, 2013, 11) เพลงซีรีส์รักก็เช่นกัน นับว่าเป็นวาทกรรมที่สำคัญในสังคม เพราะเป็นตัวบทที่ทำหน้าที่ครอบงำและสร้างความเชื่อให้แก่สังคมผ่านกลวิธีทางภาษา (Panpothong, 2013, 30) มุมมองหรือแนวคิดที่ว่านี้คือ “วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์” (Critical Discourse Analysis) หรือ CDA เป็นแนวคิดสำคัญที่จะช่วยเผยให้เห็นความคิดความเชื่อที่แฝงอยู่เบื้องหลังตัวบทเหล่านั้น เช่นเดียวกับงานวิจัยครั้งนี้ก็ได้นำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวคิดสำคัญ โดยใช้กรอบมิติทั้งสามของวาทกรรมมาเป็นกรอบการวิจัยซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงกรอบมิติทั้งสามของวาทกรรม ของ Fairclough (1989)
ที่มา: Fairclough, (1989: 25-26)

กรอบแนวคิดข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การวิเคราะห์หัตถกรรมประกอบด้วย การวิเคราะห์ Text ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ที่ด้วยทหรือกลวิธีที่ด้วยทถูกประกอบสร้างขึ้นมาอย่างมีนัยสำคัญ กรอบถัดมาคือ Discourse Practice หรือ วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม กรอบการวิเคราะห์นี้เป็นการวิเคราะห์กระบวนการที่ด้วยทถูกผลิตหรือถูกกระจายไปสู่บริบทสังคมพร้อมกับที่สังคมบริบทหรือรับรู้ด้วยท กรอบสุดท้าย คือ Socio-Cultural Practice หรือวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม เป็นกรอบการวิเคราะห์ความคิด ความเชื่อ อุดมการณ์ หรือความเป็นไปของสังคมทั้งที่ผ่านมาหรือปัจจุบันซึ่งมีผลต่อการผลิตด้วยท อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ตามกรอบดังกล่าว แม้วิเคราะห์ทีละส่วน แต่ทั้งสามารถบ่งชี้ความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบประการสำคัญ กรอบการวิเคราะห์แต่ละส่วนจะนำไปสู่ผลการวิเคราะห์แต่ละส่วนที่สัมพันธ์กันต่อไป

ด้วยเหตุนี้ การศึกษากลวิธีทางภาษาที่นำไปสู่การประกอบสร้างความรักของเกย์ผ่านบทเพลงประกอบซีรีส์เกย์ในงานวิจัยนี้จึงเป็นการศึกษาผ่านวิธีการวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่จะเผยให้เห็นกลวิธีที่ผู้ผลิตวาทกรรมได้ใช้ภาษาประกอบสร้างความรักของเกย์ผ่านบทเพลงประกอบซีรีส์

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาเพื่อประกอบสร้างความรักของเกย์ในบทเพลงประกอบซีรีส์เกย์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยทางภาษาที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยใช้แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์มาเป็นเครื่องมือการวิเคราะห์ด้วยท โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเพลงประกอบละครซีรีส์เกย์ที่เผยแพร่ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์ระหว่าง พ.ศ. 2559-2560 จำนวน 10 เพลง จากทั้งหมด 4 เรื่อง ได้แก่ 1) เรื่อง Make it Right รักออกเดิน ได้แก่ เพลงเชื่อว่ารักแท้มีจริง เรื่องเมื่อคืนขอใครสักคน ไม่อยากมีความรัก 2) เรื่อง 2 Moons เดือนกั๊วเดือน ได้แก่ เพลงนับหนึ่งกันไหม 3) เรื่อง SOTUS พี่วักตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง ได้แก่ เพลงโซซัดโซเซ ความลับในใจ เธอทำให้ฉันโชคดี และ 4) เรื่อง Water boy ได้แก่ เพลงผิดที่สำคัญตัว ฟรุ้งนี้ทุกวัน

จากนั้น นำบทเพลงทั้งหมดมาวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดที่กำหนดโดยประยุกต์กลวิธีทางอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ แล้วนำเสนอด้วยการพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis) และอภิปรายผลทั้งมิติภาษาและสังคมต่อไป

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ตามแนวทฤษฎีการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามกรอบมิติทั้งสามของ วาทกรรม ของ Fairclough (1989: 25-26) ผลการวิเคราะห์จึงแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา 2) ผลการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม และ 3) ผลการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา

การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาด้วยวิธีทางภาษาศาสตร์พบว่าผู้ผลิตวาทกรรม ซึ่งเป็นนักแต่งเพลงใช้กลวิธีทางภาษา 10 กลวิธี เพื่อประกอบสร้างความรักของเกย์ ได้แก่ 1) การเลือกใช้ศัพท์ 2) การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ 3) การใช้อุปลักษณ์ 4) การใช้มุขลบท 5) การปฏิเสธมุขลบท 6) การซ้ำกระแสนประโยค 7) การกล่าวเกินจริง 8) การใช้ถ้อยค่านัยผกผัน 9) การให้เหตุผล 10) การใช้สัจนิรันดร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การเลือกใช้ศัพท์ (Lexical Selection)

การเลือกใช้ศัพท์เป็นกลวิธีที่ผู้ผลิตวาทกรรมใช้เพื่อสื่อความคิดหรือประสบการณ์ของตนเอง ศัพท์ที่นำมาใช้จึงแสดงความคิดและความหมายไว้เบื้องหลัง ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าเพลงประกอบสร้างความรักของเกย์โดยใช้กลวิธีการเลือกใช้ศัพท์เพื่อสร้างและสื่อความหมาย 4 ประการ ได้แก่ 1) การสื่อความหมายถึงเรื่องปกปิด 2) การสื่อความหมายถึงความเป็นคู่ชีวิต 3) การสื่อความหมายถึงการเชื่อเชิญให้ลอง และ 4) การสื่อความหมายถึงความคาดหวัง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 ศัพท์ที่แสดงความหมายถึงเรื่องปกปิด

เป็นการเลือกใช้ศัพท์ที่แสดงความหมายถึงความลับหรือการซ่อนเร้นโดยมีเพียงคู่รักสองคนเท่านั้นที่รับรู้ กลวิธีดังกล่าวมักปรากฏถ้อยคำเช่น “ต้องเก็บไว้ เก็บเอาไว้ แคเรา แคเพียงในใจ ห้ามใจ รู้กันเท่านั้น เราเท่านั้น สองคนเท่านั้น มีแต่เรา มีแต่เรา” เช่นข้อความที่กล่าวว่า (1) *ก็มีแต่เราที่รู้อยู่ ต้องเก็บไว้ไม่บอกใคร เพราะทุกอย่างมันดีหมดแล้ว ขอเพียงเราเท่านั้นที่เข้าใจ...(ความลับในใจ)*

จากตัวอย่างที่ (1) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมเลือกใช้คำว่า “มีแต่เรา” “ต้องเก็บไว้” และ “เราเท่านั้น” การเลือกใช้ศัพท์เหล่านี้สื่อให้เห็นว่าความรักของเกย์เป็นความรักที่ต้องปกปิดไม่สามารถเปิดเผยได้ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นต้องเป็นความสัมพันธ์ที่มีเพียงคู่ตนเองเท่านั้นที่รับรู้ ความรักของเกย์จึงต้องเป็นเรื่องปกปิด

1.1.2 ศัพท์ที่แสดงความหมายถึงความเป็นคู่ชีวิต

เป็นการเลือกใช้ศัพท์ที่แสดงความหมายเกี่ยวกับคนสองคน โดยมักปรากฏถ้อยคำ เช่น “เรา สองคน ร่วมกัน ด้วยกัน” เช่นข้อความที่กล่าวว่า (2) *...คงหมดเวลาของเรากลับคืนสู่ความว่างเปล่า... (เรื่องเมื่อคืน)*

จากตัวอย่างที่ (2) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมเลือกใช้คำว่า “เรา” ซึ่งไม่ได้แสดงความหมายเชิงพหุพจน์ที่หมายถึงคนจำนวนมาก แต่หมายถึงเฉพาะผู้พูด และผู้ฟังที่เป็นคู่รัก ดังนั้น การใช้ศัพท์เช่นนี้สื่อให้เห็นว่าความรักของเกย์เป็นเรื่องของคนสองคน คือ ระหว่างคู่รักชายกับชายเท่านั้น

1.1.3 ศัพท์ที่แสดงความหมายถึงการเชื่อเชิญให้ลอง

เป็นการเลือกใช้ศัพท์ที่แสดงความหมายเกี่ยวกับการให้ลองทำ โดยปรากฏถ้อยคำ ได้แก่ “ต้องพิสูจน์” เช่นข้อความที่กล่าวว่า (3) ...เพื่อรักแท้ก็ต้องพิสูจน์ ต่อให้ไม่รู้ว่ามีเมื่อไร... (เชื่อว่ารักแท้มีจริง)

จากตัวอย่างที่ (3) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมเลือกใช้คำว่า “ต้องพิสูจน์” ซึ่งประกอบด้วยคำว่า “ต้อง” กับคำว่า “พิสูจน์” คำว่า ต้อง เป็นคำแสดงทัศนภาวะเพื่อสื่อเจตนาการชักนำให้กระทำ ส่วน พิสูจน์ หมายถึงการทดลองเพื่อหาความจริง ดังนั้น การใช้คำที่แสดงความหมายดังกล่าวจึงสื่อให้เห็นว่าความรักของเกย์ในปัจจุบันคือการชักชวนหรือเชื่อเชิญให้คู่รักต้องรู้จักทดลองคบกันซึ่งท้ายที่สุดแล้วอาจสมหวังหรือไม่ก็ได้

1.1.4 ศัพท์ที่แสดงความหมายถึงความคาดหวัง

เป็นการเลือกใช้ศัพท์ที่แสดงความหมายเกี่ยวกับความหวังหรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้น โดยปรากฏถ้อยคำ ได้แก่ “ยังมีหวัง ใฝ่ฝัน” เช่นข้อความที่กล่าวว่า (4)...เปลี่ยนแปลงความรักที่มันได้เคยมีตม ให้อันได้เจอใครสักคนที่ม่รักจริง ยังรอยังมีหวัง ... (ขอใครสักคน)

จากตัวอย่างที่ (4) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมเลือกใช้คำว่า “ยังมีหวัง” ซึ่งหมายถึงโอกาสที่จะได้ในสิ่งที่คิดหรือการคาดหวังว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ ดังนั้น การใช้ศัพท์เช่นนี้จึงสื่อถึงว่าความรักของเกย์คือการคาดหวังถึงโอกาสที่ความรักจะสมหวังดังที่ต้องการ

การเลือกใช้ศัพท์ที่แสดงความหมายต่าง ๆ ข้างต้นสื่อให้เห็นว่าการประกอบสร้างความรักของเกย์นั้น คู่รักเกย์ต้องมีความรักแบบปิดบังไม่อาจเปิดเผยให้คนในสังคมรับรู้ได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าความรักอาจสมหวังหรือไม่สมหวัง หรืออาจใช่หรือไม่ใช่ ทั้งคู่ต้องทดลองรักเพื่อพิสูจน์ว่าสามารถเป็นคู่รักแบบชาย-ชายได้หรือไม่ ทั้งนี้ ความรักของเกย์ยังเป็นความรักที่อยู่บนความคาดหวังระหว่างคนรักของตนเองเป็นสำคัญด้วย

1.2 การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (Rhetorical Question)

คำถามเชิงวาทศิลป์ หมายถึง การใช้คำถามที่ไม่คาดหวังคำตอบจากผู้ฟัง โดยรูปประโยคแม้เป็นประโยคคำถาม แต่ความหมายสื่อถึงเจตนาบอกเล่าเพื่อให้ผู้ฟังคล้อยตามความเห็น แนะนำ หรือขอร้อง (Royal Society of Thailand, 2010, 387) เช่นข้อความ

ที่กล่าวว่า (5) ...ฉันไม่รู้ว่านานเท่าไร จะได้พบความจริงในใจ... (เชื่อว่ารักแท้มีจริง)
(6)...มันเกิดจากความรักรหรือเป็นแค่เพียงคนเหงา ที่มาเจอกัน... (เรื่องเมื่อคืน)(7)...นับหนึ่ง
กันใหม่ เมื่อหัวใจตรงกัน... (นับหนึ่งกันใหม่)

จากตัวอย่างที่ (5)-(7) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้การตั้งคำถามเพื่อให้รูปประโยคคำถามดังกล่าว แสดงเจตนาบอกกล่าวในลักษณะของวัจนกรรมอ้อม เช่น ตัวอย่างที่ (5) การทำว่า “ฉันไม่รู้ว่านานเท่าไร” ไม่ได้เป็นการถามเพื่อให้ได้คำตอบ แต่เป็นการพูดเชิงบอกเล่าเพื่อสื่อถึงระยะเวลายาวนาน เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (6) การถามว่า “หรือเป็นแค่เพียงคนเหงา” ไม่ได้เป็นการถามเพื่อให้ได้คำตอบว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” แต่เป็นการกล่าวขึ้นมาเพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึก ดังนั้น กลวิธีการตั้งคำถามเชิงวาทศิลป์ดังกล่าว จึงเป็นกลวิธีที่ใช้รูปประโยคคำถามเพื่อแสดงเจตนาบอกกล่าวในเชิงบอกกล่าวให้ผู้ฟังได้คิด และคล้อยตามซึ่งสื่อได้ว่าผู้พูดก็อาจจะไม่มั่นใจต่อสิ่งที่ถาม ผู้พูดจึงใช้รูปคำถามเพื่อให้ผู้ฟัง ฉุกคิดโดยมีนัยว่าผู้ฟังจะกระทำตามที่ผู้พูดต้องการ

1.3 การใช้อุปลักษณ์ (Metaphor)

การใช้อุปลักษณ์ในที่นี้เป็นกลวิธีการใช้อุปลักษณ์ตามแนววรรณคดีสาคร ปริชาน (cognitive semantics) กล่าวคือ ถ้อยคำอุปลักษณ์สะท้อนถึงระบบความคิดของ มนุษย์ที่แสดงออกให้เห็นจากภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยผู้ใช้ภาษามักกล่าวเปรียบเทียบ โดยไม่รู้ตัวเสมอ (Lakoff and Johnson, 1980) โดยเฉพาะเมื่อต้องการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมหรือสิ่งที่ไกลตัวก็มักนำสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือสิ่งที่สัมผัสได้ง่ายมาเปรียบกับสิ่งที่เป็นนามธรรม (Panpothong, 2013: 100) เช่นข้อความที่กล่าวว่า (8) ...ในวันที่ฝนโปรยเธอยังยืนอยู่ข้างฉัน พ้าที่สีเทาเธอนั้นไม่เคยหายไป ...เธอทำให้ฉันโชคดี (9) ...ไม่กลัว ไม่กลัว ไม่กลัวกับพายุลุยไปลุยไปถ้ามีเธอข้างกาย ... กำแพงใดๆ ที่มีมากั้นขวาง ถ้าการเดินทางมีเธอไปด้วยกันจะเหน็ดจะเหนื่อยก็ไม่เคยทำให้ฉันต้องหวั่นไหว ...โซซัดโซเซ (10) ...ให้รักนำทางไปจุดหมายไม่ไกลเกินฝัน ...โซซัดโซเซ (11) ...จากหนึ่งถึงร้อยและเป็นพัน นั่นคือที่ฉันต้องการให้ไปด้วยกันไม่อยากให้รักต้องสิ้นสุด ... (นับหนึ่งกันใหม่)

จากตัวอย่างที่ (8)-(11) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้อุปลักษณ์เพื่อเปรียบเทียบความรักกับคำศัพท์ที่อยู่ต่างวงความหมาย จากการวิเคราะห์พบว่าถ้อยคำอุปลักษณ์ที่ใช้ในบทเพลง ได้แก่ ถ้อยคำที่สื่อถึงการเดินทาง อุปสรรคระหว่างทาง จุดเริ่มต้นการเดินทาง จุดหมายปลายทาง ผู้ร่วมการเดินทาง รวมทั้ง อาการที่แสดงออกระหว่างการเดินทาง ยกตัวอย่างเช่น นำทางไปจุดหมาย ไม่ไกล ไปด้วยกัน เหน็ดเหนื่อย พายุ ฝนโปรย กำแพง กั้นขวาง ฯลฯ ถ้อยคำอุปลักษณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นมโนทัศน์ [ความรักของเกย์ คือ การเดินทาง] ดังแผนภูมิมโนทัศน์ต่อไปนี้

วงความหมายต้นทาง[การเดินทาง]

- สภาพอากาศ →
- อุปสรรคระหว่างทาง →
- จุดหมายปลายทาง →
- ผู้เดินทาง →
- ระยะทาง →
- อาการที่แสดงออกระหว่างทาง →

วงความหมายปลายทาง[ความรักของเกย์]

- ความเชื่อ ค่านิยมและทัศนคติของสังคม
- การถูกขัดขวางไม่เห็นด้วย
- ความสมหวัง
- ความรักชาย-ชาย
- เป้าหมายความรัก
- อารมณ์ความรู้สึก

มโนทัศน์ดังกล่าวนำมาใช้ในเพลงซีรีส์เกย์เพื่อประกอบสร้างให้เห็นว่าความรักของเกย์ต้องใช้ความพยายามและความอดทนที่จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคซึ่งอาจเป็นความคิดความเชื่อ ค่านิยม หรือทัศนคติของคนในสังคมที่ยังไม่ยอมรับหรือมีอคติต่อความรักระหว่างชายกับชาย เพื่อให้ความรักของเกย์สมหวังดังต้องการ

1.4 การใช้มูลบท (Presupposition Manipulation)

การใช้มูลบท หมายถึง คำกล่าวหรือประพจน์ (proposition) บอกนัยความจริงที่เกิดก่อน (Royal Society of Thailand, 2010, 354) เช่นข้อความที่กล่าวว่าเป็นรักแท้ตลอดไป... (12) ...ไม่ชอบมากเกินไป แคมีเธอคนนี้ เป็นเดือนประดับใจอยากให้งบสวยเหมือนในนิยายเป็นรักแท้ตลอดไป...(นับหนึ่งกันใหม่)(13) ...เธอเข้ามาเปลี่ยนชีวิตตัวฉันเสียใหม่ เธอทำให้คนคนนี้มี ความหมาย ... (ผิดที่สำคัญตัว)(14) ...คงหมดเวลาของเรา กลับคืนสู่ความว่างเปล่าเรื่องราวที่มีแค่เรา ที่รู้จักเท่านั้น ... (เรื่องเมื่อคืน)

จากตัวอย่าง (12)-(14) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้มูลบทเพื่อสื่อความคิดบางอย่าง กล่าวคือ ตัวอย่างที่ (12) การกล่าวว่า “อยากจบเหมือนในนิยายเป็นรักแท้ตลอดไป” คำว่า “อยากจบเหมือน” เป็นถ้อยคำที่สื่อมูลบทว่าปัจจุบัน ความรักของเกย์ไม่เหมือนในนิยาย ไม่ได้เป็นรักแท้ที่คบกันยาวนาน เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (13) ข้อความที่กล่าวว่า “เธอเข้ามาเปลี่ยนชีวิตตัวฉันเสียใหม่” คำว่า “เปลี่ยนชีวิตตัวฉันเสียใหม่” เป็นถ้อยคำที่สื่อมูลบทว่าแต่เดิม ชีวิตของตนเองมีชีวิตอย่างหนึ่งที่ตั้งจากปัจจุบัน แต่ปัจจุบันชีวิตเช่นเดิมได้เปลี่ยนไปต่างจากเดิม ส่วนตัวอย่างที่ (14) ข้อความที่กล่าวว่า “เรื่องราวที่มีแค่เราที่รู้จักเท่านั้น” คำว่า “ที่รู้จักเท่านั้น” เป็นถ้อยคำที่สื่อมูลบทว่า ความรักของเกย์เป็นความรักที่ต้องปกปิดเป็นความลับ เป็นความรักที่ไม่มีใครรับรู้ ดังนั้น กลวิธีการใช้มูลบทดังกล่าวจึงสื่อให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้มูลบทเพื่อแนะนำความหมายว่าความรักของเกย์แม้ต้องปิดบังซ่อนเร้น แต่ก็เป็ความรักที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง และหวังให้คู่รักยอมเปิดใจ

1.5 การปฏิเสธมูลบท (Presupposition Denial)

การปฏิเสธมูลบทเป็นการแย้งความคิดหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนซึ่งเท่ากับเป็นการโต้แย้งความคิด ข้อกล่าวหา หรือมูลบทที่มีมาแต่เดิม (Hongladarom, 2008, 194)

เช่นข้อความที่กล่าวว่า (15) ...ผิดหวังและเสียน้ำตาเท่าไรก็ยังไม่คิดจะถอดใจ...(เชื่อว่ารักแท้มีจริง) (16) ...เป็นความรักที่ไม่ต้องการคำพูดใดให้มาจำกัดความ...(ความลับในใจ) (17) ...แค่ลมหายใจที่ใช้ร่วมกันก็ดีมากมายที่เป็นอยู่ ไม่ต้องการ ไม่เรียกร้อง...(ความลับในใจ)

จากตัวอย่างที่ (15)-(17) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้การปฏิเสธมูลบทเพื่อปฏิเสธความคิดความเชื่อบางประการ กล่าวคือ จากตัวอย่างที่ (15) ข้อความที่กล่าวว่า “ผิดหวังและเสียน้ำตาเท่าไรก็ยังไม่คิดจะถอดใจ” คำว่า “ยังไม่คิดจะถอดใจ” เป็นถ้อยคำที่ปฏิเสธมูลบทที่ว่าเกย์บางคนที่มีผิดหวังจากความรักและต้องเสียน้ำตาอาจต้องถอดใจจากความรักนั้น เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (16) ข้อความที่กล่าวว่า “เป็นความรักที่ไม่ต้องการคำพูดใดให้มาจำกัดความ” คำว่า “ไม่ต้องการคำพูดใดให้มาจำกัดความ” เป็นการปฏิเสธมูลบทเพื่อสื่อว่าการนิยามความรักของเกย์อาจไม่เหมือนกับความรักอื่น ๆ ที่บางครั้งจำเป็นต้องมีการนิยามความสัมพันธ์ ขณะที่ความรักของเกย์ไม่มีนิยามที่แน่นอนเพื่อทำให้ไม่ต้องนิยามความสัมพันธ์ ส่วนตัวอย่างที่ (17) ข้อความที่กล่าวว่า “แค่ลมหายใจที่ใช้ร่วมกันก็ดีมากมายที่เป็นอยู่ ไม่ต้องการ ไม่เรียกร้อง” คำว่า “ไม่ต้องการไม่เรียกร้อง” เป็นการปฏิเสธมูลบทเพื่อสื่อว่าความต้องการบางสิ่งบางอย่างจากคู่รักเกย์ อาจเป็นสิ่งที่ต้องการ แต่ไม่สามารถแสดงออกถึงความต้องการเช่นนั้นได้ จากตัวอย่างที่แสดงกลวิธีการปฏิเสธมูลบทดังกล่าวจึงทำให้เห็นว่าแม้ข้อความปรากฏการปฏิเสธการกระทำหรือความคิดบางอย่าง แต่การปฏิเสธดังกล่าวกลับสื่อถึงความคิดความต้องการเบื้องหลังด้วยเช่นกัน กล่าวคือ เกย์ต้องการให้ความรักสมหวังดังปรารถนา

1.6 การซ้ำกระสวนประโยค (Sentence Pattern Repetition)

การซ้ำกระสวนประโยค หมายถึง การนำประโยคที่มีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกัน 2 ประโยคหรือมากกว่านั้นมาลำดับต่อเนื่องกัน เพื่อเน้นและเปรียบเทียบภาพหรือความคิดบางอย่าง เช่นข้อความที่กล่าวว่า (18) ...พรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ก็ฉันไม่เคยใส่ใจพรุ่งนี้ จะเจออะไร ไม่เคยสนใจ...(พรุ่งนี้ทุกวัน) (19) ...มันคงต้องมีสักวัน มันคงต้องมีสักที ที่จะได้เจอคนที่ใจนั้นใฝ่ฝัน...(ขอใครสักคน) (20) ...ผิดที่ฉันเองที่ยังดีไม่พอ ผิดที่ฉันเอง ทุกทุกอย่าง... (ผิดที่สำคัญตัว) (21) ...เพราะฉันเชื่อว่ารักแท้มีจริง เพราะฉันเชื่อมั่นจนหมดใจ...(เชื่อว่ารักแท้มีจริง)

จากตัวอย่างที่(18)-(21) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้การซ้ำกระสวนประโยคหรือซ้ำกระสวนความเพื่อตอกย้ำความคิดและตอกย้ำภาพบางอย่างให้ผู้รับสารเชื่อในข้อความนั้น กล่าวคือ ตัวอย่างที่ (18) ผู้ผลิตตัวบทใช้คำว่า “พรุ่งนี้” “ซ้ำว่า “พรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ... พรุ่งนี้จะเจออะไร” เพื่อตอกย้ำความสำคัญของเวลาในอนาคต และคำว่า

“ไม่เคย” ซ้ำว่า “**ไม่เคยใส่ใจ ... ไม่เคยสนใจ**” เพื่อตอกย้ำถึงการกระทำหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (19) ซ้ำด้วยคำว่า “**มันคงต้องมี**” เพื่อตอกย้ำถึงความคาดหวังให้เกิดผลลัพธ์ในอนาคต รวมถึงตัวอย่างที่ (20) ซ้ำว่า “**ผิดเองฉันเอง**” เพื่อตอกย้ำถึงผู้กระทำความผิด และตัวอย่างที่ (21) ซ้ำว่า “**เพราะฉันเชื่อ**” เพื่อตอกย้ำถึงการให้เหตุผลของการกระทำ ดังนั้น กลวิธีการซ้ำกระสวนประโยคเช่นนี้จึงเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้เห็นการตอกย้ำความคิดของผู้ผลิตวาทกรรมในเรื่องความรักได้อย่างชัดเจน

1.7 การกล่าวเกินจริง (Hyperbole)

การกล่าวเกินจริงเป็นการกล่าวถ้อยคำที่มากกว่าความเป็นจริงเพื่อให้ผู้รับสารเพื่อเน้นให้เห็นน้ำหนักมากยิ่งขึ้น หรือให้แสดงอารมณ์ได้ลึกซึ้งกว่าปกติ เช่นข้อความที่กล่าวว่า (22) ...**เธอคนเดียวที่คอยปลอบใจ เป็นคนที่ซบหน้าตา ... (เธอทำให้ฉันโชคดี)** (23) ...**ฟังเพลงรักเพลงเดียวกัน เท่านั้นที่อ่อนใจ จะต้องการอะไรให้มากไปกว่านี้ ... (ความลับในใจ)**

จากตัวอย่างที่ (22)-(23) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้กลวิธีการกล่าวเกินจริงเพื่อสื่อถึงการให้ความสำคัญต่อผู้รักของตนเอง กล่าวคือ ตัวอย่างที่ (22) ผู้ผลิตวาทกรรมใช้คำว่า “เธอคนเดียว” ส่วนตัวอย่างที่ (23) ใช้คำว่า “เท่านั้นที่อ่อนใจ จะต้องการอะไรให้มากไปกว่านี้” การใช้ถ้อยคำดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นเพียงการสื่อถึงภาพเชิงวรรณศิลป์ แต่ความหมายของถ้อยคำยังสื่อถึงการให้ความสำคัญต่อความรักของคู่ตนเองด้วย

1.8 การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal Irony)

การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่สื่อความหมายที่ต้องการตรงข้ามกับความหมายตามรูป หรือกล่าวอีกนัยคือ “การพูดอย่างหนึ่งแต่ความหมายตรงกันข้าม” (saying one thing, meaning the opposite) (Panpothong, 2012; 2013, 114) เช่นข้อความที่กล่าวว่า (26) ...**ผิดที่สำคัญตัวว่าเธอคิดเหมือนกัน โทษฉันที่มันผิดเองที่เอาหัวใจไปฝากเอาไว้ที่เธอเฝ้าคิดถึงเธอ กลับยังซ้ำให้มันน้ำตาเมื่อฉันไม่มีเธอแล้วมันยากเย็น ... (ผิดที่สำคัญตัว)**

จากตัวอย่างที่ (26) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้ถ้อยคำนัยผกผันเพื่อให้รู้ภาษาสื่อความคิดความต้องการบางอย่างโดยเจตนาต่างไปจากรูปภาษา กล่าวคือ จากข้อความที่กล่าวว่า “**ผิดที่สำคัญตัวว่าเธอคิดเหมือนกัน**” เป็นข้อความที่รู้ภาษาแสดงความหมายว่า “**ตนเองรู้สึกผิด**” แต่เจตนาที่แท้จริงของผู้ผลิตวาทกรรมกลับไม่ได้ต้องการสำนึกต่อความผิด ไม่ต้องการกล่าวโทษตนเอง และไม่ได้คิดว่าตนเองผิด เนื่องจาก บริบททางภาษา (linguistic context) กล่าวว่า “**เฝ้าคิดถึงเธอ**” ดังนั้น การที่กล่าวว่า “**ผิดที่สำคัญตัวว่าเธอคิดเหมือนกัน**” จึงเป็นการเรียกร้องความสนใจมากกว่าการบอกว่าตนเองคือคนผิด

เช่นเดียวกับข้อความที่กล่าวว่า “โทษฉันที่มันผิดเองที่เอาหัวใจไปฝากเอาไว้ที่เธอ” ก็ไม่ได้มีความหมายตามรูปภาษาเช่นกัน การใช้ถ้อยคำนัยผกผันเช่นนี้จึงสื่อให้เห็นว่าภายใต้การเรียกร้องความสนใจนั้น เกยต้องการความรักที่ชัดเจน

1.9 การให้เหตุผล (Reasoning)

การให้เหตุผลเป็นการทำให้ข้อความที่เป็นเหตุและผลสนับสนุนความคิด และทักษะของผู้ผลิตวาทกรรม โดยมีกปรากฏคำเชื่อม “เพราะ” ระหว่างอนุพากย์ เช่น ข้อความที่กล่าวว่า (27) *...กับความรักที่ยังค้นหามานาน ผิดหวังและเสียน้ำตาเท่าไร ก็ยังไม่คิดจะถอดใจ เพราะฉันเชื่อว่ารักแท้มีจริง ... (เชื่อว่ารักแท้มีจริง)*

จากตัวอย่างที่ (27) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้กลวิธีการสร้าง เหตุผลเพื่อให้อนุพากย์เหตุผลสนับสนุนผลลัพธ์ที่เป็นความคิดหรือการกระทำของตนเอง กล่าวคือ ข้อความที่กล่าวว่า “กับความรักที่ยังค้นหามานาน ผิดหวังและเสียน้ำตาเท่าไร ก็ยังไม่คิดจะถอดใจ” เป็นอนุพากย์ผลที่แสดงถึงความคิดและการกระทำ โดยมีสาเหตุ คือ “เพราะฉันรู้ว่ารักแท้มีจริง” อนุพากย์เหตุจึงถูกนำมาใช้เพื่อสนับสนุนให้ความคิดและการกระทำของตนเองเชื่อว่าเกิดจากสาเหตุที่เป็นเหตุเป็นผล และมาจากความคิดที่ไม่ใช่เพียงอารมณ์ความรู้สึก

1.10 การใช้สัจจนินันตร์ (Tautology)

การใช้สัจจนินันตร์คือการใช้ประพจน์ซ้ำความที่มีความหมายแสดงความ จำเป็นหรือเป็นข้อบังคับ (Hongladarom, 2008, 79) เช่นข้อความที่กล่าวว่า (28) *...พรุ่งนี้ ก็คือพรุ่งนี้* วันนี้ก็ยังไม่เคยตาย จะพบจะเจอกับใคร เข้ามาแล้วก็ไป ... (พรุ่งนี้ทุกวัน)

จากตัวอย่างที่ (28) แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตวาทกรรมการซ้ำประพจน์ เพื่อตอกย้ำความหมายที่ไม่มีความหมายเป็นอื่นได้ กล่าวคือ ข้อความที่กล่าวว่า “พรุ่งนี้ก็คือพรุ่งนี้” เป็นการซ้ำประพจน์ “พรุ่งนี้” เพื่อตอกย้ำความหมายของเวลาในอนาคตที่ปัจจุบัน ยังไม่เกิดขึ้น

กลวิธีทางภาษาทั้ง 10 กลวิธี ต่างเป็นเครื่องมือทางภาษาที่สำคัญเพราะนอกจาก จะใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกและอารมณ์เชิงวรรณศิลป์ให้บทเพลงสละสลวยและสอดประสาน กับทำนองแล้ว ยังสื่อและสร้างให้สังคมเข้าใจว่าความรักของเกย์ก็เหมือนกับความรักทั่วไปที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของทุกคน ไม่ว่าจะเป็ความสมหวังหรือความผิดหวัง เกย์ในปัจจุบัน จึงแสดงออกถึงความรักในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เกย์ก็ยังรู้สึกว่าการเปิดเผย ความรู้สึกของตนเองต่อคนรักหรือสังคมก็ยังไม่ใช่ง่ายหรือทำได้อย่างราบรื่น เหตุเพราะ ภาพจำของสังคมที่กำหนดให้เพศเป็นเครื่องบ่งบอกสภาพของบุคคล นอกจากนี้ กลวิธีทาง ภาษาในบทเพลงประกอบซีรีส์เกย์ยังสัมพันธ์กับการสร้างตัวละครเกย์ที่มีบุคลิกลักษณะ

เหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่มีความรักต่อผู้ชายหรือเกย์ด้วยกัน รวมทั้งยังสัมพันธ์กับการสร้าง
 เนื้อหาความรักให้กับตัวละครที่มีพระเอกและนางเอกเป็นคู่ชายด้วยกัน

2. ผลการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม

วิถีปฏิบัติทางวาทกรรมหมายถึงกระบวนการการผลิต การกระจาย การบริโภค
 ตัวบท และการตีความตัวบท (Fairclough, 1989) โดยสัมพันธ์กับตัวบท (text) และ
 วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (socio-cultural Practice) ในเชิงวิภาษวิธี (dialectic
 relationship) คือ วาทกรรมเกิดขึ้นเพราะการปฏิสัมพันธ์ของคนในสังคมพร้อม ๆ กับขณะ
 ที่ระบบระเบียบของสังคมก็มีผลต่อวิถีปฏิบัติของคน (Hongladarom and Eamanondh,
 2006, 8-9)

การวิเคราะห์กระบวนการดังกล่าวด้วยวิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์จึงพบว่า
 บทเพลงต่างมีกลวิธีที่สัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้วาทกรรมถูกผลิต
 และกระจายสู่สังคม ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพลงกับกลวิธีทางภาษาเพื่อการประกอบสร้างความ
 รักของเกย์

ชื่อเพลง	กลวิธีทางภาษา										รวม
	1. การเลือกใช้ศัพท์	2. การใช้คำถามา	3. การใช้ชื่อย่อคำ	4. การใช้ ضمน์	5. การปฏิเสธ	6. การซ้ำกระแสนความ	7. การกล่าวเกินจริง	8. การใช้ถ้อยคำย่นย่อ	9. การให้เหตุผล	10. การใช้สัญลักษณ์	
1. ขอใครสักคน	+	+	+	+	-	-	-	+	-	-	6
2. ความลับในใจ	+	-	-	+	-	-	+	+	-	-	4
3. เชื่อว่ารักแท้มีจริง	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	8
4. โขจัดโซเซ	+	-	+	-	-	-	+	+	-	-	5
5. เธอทำให้ฉันโซคดี	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	+
6. นับหนึ่งกันใหม่	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	7
7. ผิดที่สำคัญตัว	+	-	-	+	-	-	+	-	-	-	3
8. พรุ่งนี้ทุกวัน	+	-	+	-	-	+	+	+	-	+	7
9. ไม่อยากมีความรัก	+	+	-	-	+	-	+	+	-	-	5
10. เรื่องเมื่อคืน	+	+	-	+	+	-	-	+	-	-	5
รวม	10	6	6	7	3	1	7	9	1	1	

หมายเหตุ: เครื่องหมาย + หมายถึง ปรากฏกลวิธี เครื่องหมาย - หมายถึง ไม่ปรากฏกลวิธี

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการเลือกใช้คำศัพท์เป็นกลวิธีที่ถูกใช้ประกอบสร้างความรักของเกย์มากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าคำศัพท์เป็นหน่วยทางภาษาระดับหน่วยคำที่ทำหน้าที่ทั้งแสดงความหมายและแสดงความคิดหรือทัศนคติของผู้ใช้ภาษา ดังนั้น คำศัพท์ที่ถูกเลือกใช้ในบทเพลงจึงไม่ได้ทำหน้าที่เพียงให้จังหวะตามทำนองเพลงเท่านั้น แต่ยังสื่อความคิดบางอย่างของผู้ผลิตวาทกรรมด้วย ดังที่ Janks (1997) ได้กล่าวว่าการเลือกใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันแต่ละปริจเฉทมักแสดงสัญญาณบางอย่างของผู้ผลิตวาทกรรมด้วย กลวิธีที่มักนำมาใช้ลำดับต่อมาคือกลวิธีการใช้ถ้อยคำนัยผกผัน ส่วนลำดับที่สาม คือกลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์และการใช้อุปลักษณ์ กลวิธีทั้งหลายเหล่านี้สัมพันธ์กับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมที่ทำให้วาทกรรมถูกผลิตและกระจายไปยังผู้รับสารอย่างเป็นระบบจนครอบงำผู้รับสารให้เชื่อและศรัทธา

3. ผลการวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม

การวิเคราะห์วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมในที่นี้เป็นการวิเคราะห์อิทธิพลของสังคมที่ส่งผลต่อวาทกรรม ผลการวิเคราะห์พบว่าการประกอบสร้างความรักของเกย์ที่ปรากฏในบทเพลงระหว่างพ.ศ. 2559-2560 นี้ แม้จะสามารถสื่อถึงการเปิดเผยความรักของเกย์ได้อย่างอิสระในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถเปิดเผยความรักได้อย่างชัดเจนดังเช่นความรักของชายหญิง วาทกรรมเพลงสร้างและสื่อให้เห็นว่าความรักของเกย์ต้องปิดบังหลบซ่อน รวมทั้งต้องต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ นานาในสังคม หากมองย้อนกลับไปในอดีตจะพบว่า ความรักของเกย์มักถูกนำเสนอเพียงด้านเดียวคือความผิดหวังต่อคนที่ตนเองรัก หรือหากมีความรักก็มักผิดหวังต่อความรักดังกล่าว เช่นใน พ.ศ. 2528 มีภาพยนตร์ชื่อ “เพลงสุดท้าย” มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวังของหญิงข้ามเพศกับผู้ชาย เนื้อเพลงประกอบภาพยนตร์ถูกถ่ายทอดให้สอดคล้องกับเนื้อหาของภาพยนตร์ที่ว่า “...แต่ตัวฉันเป็นเพียงแสงไฟไกลลับหรืออยู่ในแสงเทียนเจ็บปวดทั้งกายและใจ เป็นเพราะชายคนนั้นทั้งความเศร้าไว้ให้กับฉัน ดั่งใจฉัน **ไกลลับพร้อมไปกับแสงเทียน...**” (เพลงสุดท้าย) ข้อความที่กล่าวว่า “ไกลลับหรืออยู่ในแสงเทียน” และ “ไกลลับพร้อมไปกับแสงเทียน” เป็นการใช้อุปลักษณ์เพื่อเปรียบเทียบตนเองกับแสงไฟที่ไกลลับ การเปรียบเทียบเช่นนี้จึงสื่อว่าชีวิตความรักของชายรักชายคือความผิดหวัง เกย์ไม่สามารถมีความรักที่ยั่งยืนได้

ต่อมา ในพ.ศ. 2541 มีละครโทรทัศน์เรื่อง “ชายไม่จริงหญิงแท้” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกลอบไปประเวศนางงามในเวทีของหญิงข้ามเพศและพบรักกับผู้ชายที่ไม่ทราบว่าเป็นเกย์ผู้หญิง ที่สวยที่สุด แม้ว่าเรื่องราวจะจบลงด้วยการเปิดเผยความจริงและสมหวังในความรัก แต่ขณะที่ตัวละครอยู่ในช่วงที่ปิดบังความจริง เพลงที่ถูกสร้างให้สอดคล้องกับเนื้อหาดังกล่าวก็ยังมีเนื้อหาที่สื่อถึงความหมองหวังต่อความรัก ดังข้อความ

ที่กล่าวว่า...ได้แค่เพียงสบตาเท่านั้น ได้แค่ฝันข้างเดียวเรื่อยไป รู้คนเดียวอยู่ที่ใจ ว่าฉันรักเธอ ห้ามใจเก็บกอดอยู่อย่างนั้น ถึงแม้ว่าฉันอดอันเพียงใดฉันกลัวถ้าบอกเธอออกไป แล้วเธอจะเปลี่ยน ไม่เหมือนที่ผ่านมา ...(รักเธอแต่เธอไม่เคยรู้) คำว่า “ได้แค่เพียง” ในข้อความ “ได้แค่เพียง สบตาเท่านั้น ได้แค่ฝันข้างเดียวเรื่อยไป” เป็นการเลือกใช้ศัพท์เพื่อสื่อความหมายว่าความรักของเกย์มีข้อจำกัด กล่าวคือ มีระยะห่างของความสัมพันธ์เท่านั้น เช่นเดียวกับคำว่า “รู้คนเดียว” ก็เป็นการเลือกใช้ศัพท์ที่สื่อความหมายว่าความรักของเกย์ไม่อาจเปิดเผยออกไปได้ ตลอดจนข้อความอื่น ๆ ก็สื่อความหมายเช่นกันว่าความรักของเกย์ไม่อาจเกิดขึ้นจริงและไม่มี ความหวัง

การประกอบสร้างความรักของเกย์นับตั้งแต่ พ.ศ. 2528 ถึง พ.ศ. 2541 นั้น จึงกล่าวได้ว่าตลอดเกือบยี่สิบปีความรักของเกย์ถูกประกอบสร้างให้มีแต่ความผิดหวังหรือความไม่สมหวังเท่านั้น

จนกระทั่ง เมื่อพ.ศ. 2550 ภาพยนตร์เรื่อง “รักแห่งสยาม” เป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องของเกย์ที่จบลงด้วยความไม่สมหวังในความรักเช่นกัน แต่ตัวละครถูกสร้างให้เป็นความรักระหว่างนักเรียนผู้ชายสองคน เพลงประกอบภาพยนตร์จึงมีเนื้อหาที่ต่างไปจากเพลงประกอบละครเรื่องรักเธอแต่เธอไม่รู้และภาพยนตร์เรื่องเพลงสุดท้าย กล่าวคือ ถูกสร้างและสื่อถึงความคาดหวังต่อความรักที่อาจสมปรารถนา ดังข้อความที่ว่า ...ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉันอยู่ด้วยกันตราบนาน ๆ ดังในใจความบอกในทีวี ว่าตราบไต่ที่มีรักยอมมีหวังคือทุกครั้ง ที่รักของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง ...(กันและกัน) คำว่า “มีหวัง” ในข้อความ “ตราบไต่ที่มีรักยอมมีหวัง” ก็เป็นการเลือกใช้ศัพท์ของผู้ผลิตวาทกรรมเพื่อให้ความหมายสื่อถึงความคาดหวังต่อความรักของเกย์ เช่นเดียวกับข้อความที่กล่าวว่า “ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง” และ “คือทุกครั้ง ที่รักของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง” คำว่า “บนทางเดิน” และ “ปลายทาง” ต่างเป็นถ้อยคำอุปโลกน์ที่สื่อโน้ตทัศน์การเดินทาง การที่ผู้ผลิตวาทกรรมสื่อโน้ตทัศน์เช่นนี้จึงเป็นการเปรียบเทียบความรักของเกย์ เป็นเหมือนการเดินทางที่มีผู้ร่วมการเดินทางคือคู่รักเกย์ ดังการเลือกใช้ศัพท์ว่า “เธอกับฉัน” ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า นอกจากตัวละครหลักที่ถ่ายทอดเรื่องราวความรักระหว่างชายกับชาย ในพ.ศ. 2550 แตกต่างจากที่ผ่านมามากเป็นความรักของหญิงข้ามเพศกับผู้ชายแล้ว กลวิธีที่สื่อความหมายเช่นนี้ยังมักไม่ปรากฏในเพลงประกอบละครหรือประกอบภาพยนตร์ในอดีตที่ผ่านมาด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น ในพ.ศ. 2557 ละครที่มีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับความรักของเกย์ถูกสร้างขึ้นอีกครั้ง โดยมีชื่อว่า “เลิฟซิกเดอะซีรีส์ รักวุ่น วัยรุ่นแสบ” ซึ่งเป็นเรื่องความรักระหว่างนักเรียนชายสองคนที่ต่างมีคนรักเป็นผู้หญิง และต่างไม่ได้เป็นเกย์มาตั้งแต่แรก ทำให้ทั้งคู่ต้องต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ทั้งจากเพื่อน คนรักของตนเอง และความรู้สึกในใจตนเอง

จนท้ายที่สุด ทั้งคู่ต่างสมหวังในความรัก ดังนั้น เนื้อหาของเพลงจึงสื่อถึงความสมหวังของความรัก เช่นข้อความที่กล่าวว่า...*วันเวลาที่ฉันนั้นมีเธอใกล้ ทำให้ฉันสุขใจขนาดนี้* เธอรู้ไหม ทุกนาที่ที่มีเธออยู่ตรงนี้ ช่างโชคดีแค่ไหน หากมีวันหนึ่ง ถ้าเราต้องจากกัน แล้วฉันจะอยู่อย่างไร ...*(หัวใจมีเพียงเธอ)* คำว่า “สุขใจ” ในข้อความ “วันเวลาที่ฉันนั้นมีเธอใกล้ ทำให้ฉันสุขใจขนาดนี้” เป็นศัพท์ที่ทำให้สื่อว่าความรักของเกย์ในยุคปัจจุบันไม่เหมือนความรักแต่เดิมที่ไม่สมหวัง ด้วยเหตุนี้ หากพิจารณาคำว่า “สุขใจ” ในฐานะเพลงรัก ความรักของเกย์จึงมีพื้นที่ไม่ต่างไปจากความรักของชาย-หญิงด้วย

สรุปผลและอภิปรายผล

กลวิธีทางภาษาเพื่อการประกอบสร้างความรักของเกย์พบว่าผู้ผลิตวาทกรรมใช้กลวิธีที่สำคัญ 10 กลวิธี ได้แก่ 1) การเลือกใช้ศัพท์ 2) การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ 3) การใช้อุปลักษณ์ 4) การใช้มูลบท 5) การปฏิเสธมูลบท 6) การซ้ำกระสวนประโยค 7) การกล่าวเกินจริง 8) การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน 9) การให้เหตุผล 10) การใช้สัจจนรัตนตร์ กลวิธีเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางภาษาที่สำคัญของผู้ผลิตวาทกรรมเพื่อใช้ประกอบสร้างความรักของเกย์ ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบว่ากลวิธีดังกล่าวยังแฝงความคิดความเชื่อบางประการไว้เบื้องหลังการใช้ภาษาด้วย ยกตัวอย่างเช่น กลวิธีการเลือกใช้ศัพท์พบว่าศัพท์ที่ถูกนำมาใช้ยังแสดงลักษณะทางความหมายและนำไปจัดกลุ่มทางความหมายได้ 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) การสื่อความหมายถึงเรื่องปกปิด 2) การสื่อความหมายถึงความเป็นคู่ชีวิต 3) การสื่อความหมายถึงการเชื่อเชิญให้ลอง และ 4) การสื่อความหมายถึงความคาดหวัง นอกจากนี้ กลวิธีการใช้อุปลักษณ์ยังสื่อโน้ตทัศน์หรือมุมมองต่อความรักของเกย์ว่า [ความรักของเกย์ คือ การเดินทาง] ที่ต้องต่อสู้กับอุปสรรคจากปัจจัยต่าง ๆ ทำให้บางครั้ง ความรักบนพื้นฐานของความไม่มั่นใจจึงเหมือนกับการทดลองด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อความรักของเกย์ไม่สามารถเปิดเผยหรือแสดงออกได้ การแสดงออกซึ่งความรักจึงมีเฉพาะคนที่รักกันเท่านั้น ความรักของเกย์ลักษณะนี้จึงต่างไปจากความรักของคู่ชาย-หญิงทั่วไปในสังคม และเหมือนกันกับเฉพาะคู่ชาย-หญิงที่ต้องปิดบังความรักจากสังคม เช่น ความรักที่ถูกกีดกัน หรือความรักที่ไม่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม แม้ความรักของเกย์มีลักษณะบางประการที่ต่างไปจากความรักระหว่างชายกับหญิง แต่ความรักที่เกย์ต้องการคือ สิ่งสำคัญที่ต่อกันได้ว่าเกย์มีชุดความคิดเรื่องความรักไม่ต่างไปจากความรักระหว่างชายกับหญิง ด้วยเหตุนี้ อุปลักษณ์ความรักของเกย์จึงถูกเปรียบเทียบกับการเดินทางเช่นเดียวกับความรักระหว่างชาย-หญิง ดังที่ Obpat (2009) ได้ศึกษามโนทัศน์เกี่ยวกับชีวิตที่สะท้อนผ่านถ้อยคำอุปลักษณ์ในหนังสือธรรมะ และ Phichitphongphao (2010) ได้ศึกษามโนอุปลักษณ์ชีวิตที่สะท้อนผ่านถ้อยคำอุปลักษณ์ในหนังสือแนะนำการดำเนินชีวิต ผลการ

ศึกษาต่างแสดงให้เห็นว่าธรรมชาติและหนังสือแนะนำการดำเนินชีวิตมักสื่อให้เห็นมนต์ศรัทธา [ชีวิต คือ การเดินทาง] ดังนั้น เพลงความรักของเกย์จึงมักพบคำศัพท์ที่สื่อถึงอุปสรรคที่ต้องต่อสู้ฝ่าฟันเป็นจำนวนมาก เช่น ฟ้ายี่สิบแปด ผืน พายุ ทำให้การเดินทางของเกย์จึงเป็นเหมือน การผจญภัยด้วย

ส่วนวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรมนั้น กล่าวได้ว่า การที่ภาษาถูกนำมาใช้สื่อและสร้างผ่านบทเพลงเช่นนี้ กล่าวคือ การที่บทเพลงในช่วงก่อน พ.ศ. 2550 ได้สร้างและสื่อให้ความรักของเกย์มีแต่ความผิดหวัง เป็นไปไม่ได้ หรือต้องปิดบังไว้กับตนเองนั้น สะท้อนได้ว่านอกจากบทเพลงต้องสร้างให้เนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาหลักของละคร ภาพยนตร์ หรือซีรีส์แล้ว บทเพลงยังสื่อให้เห็นค่านิยมของสังคมด้วย กล่าวคือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา สังคมไทยเริ่มเปิดพื้นที่ให้เกย์แสดงความรักได้อย่างเปิดเผยมากยิ่งขึ้นจนอาจกล่าวได้ว่าอิทธิพลของสื่อมีผลต่อสังคม หรือสังคมมีผลต่อการผลิตสื่อ เพราะหากสังคมไม่เปิดโอกาสให้ตลาดซีรีส์เกย์กระจายตัวไปสู่สังคมแล้ว โอกาสที่ละคร ภาพยนตร์ หรือซีรีส์จะเผยแพร่ให้สังคมยอมรับย่อมเป็นไปได้ยาก ดังนั้น การที่บางครั้งเพลงประกอบซีรีส์เกย์มีกลวิธีและความหมายที่สื่อได้ทั้งความรักของเกย์ระหว่างชาย-ชาย และความรักระหว่างชายหญิง จึงเป็นผลมาจากการเปิดพื้นที่ของเกย์ในสังคม และเป็นผลมาจากความต้องการสร้างพื้นที่ของเกย์ให้สังคมเห็นว่าเกย์ก็เป็นส่วนหนึ่งในสังคมที่มีความรักต่อบุคคลใด บุคคลหนึ่งไม่ต่างไปจากความรักของชาย-หญิง

นอกเหนือจากนั้น ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Butsabokkaew (2010) ที่ได้ศึกษากลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองในวาทกรรมกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” โดยผลการศึกษาส่วนหนึ่งพบว่าเกย์ได้สร้างอัตลักษณ์ของตนเองให้สังคมเห็นว่าเกย์เป็นคนปกติและมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป อีกทั้ง ยังสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2555 ของ Phanichtrakul (2013) ที่ผลการวิเคราะห์ส่วนหนึ่งพบว่าชายรักชายต้องการสร้างพื้นที่ในสังคมให้เห็นว่าชายรักชายนั้นไม่แตกต่างไปจากบุคคลอื่นในสังคมที่เป็นชาย-หญิง โดยกลวิธีทางภาษาที่ถูกนำมาประกอบสร้างพบว่ามีกลวิธีที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) การเลือกใช้ศัพท์ 2) การใช้มูลบท 3) การปฏิเสธมูลบท 4) การใช้อุปมาอุปไมย 5) การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และ 6) การกล่าวเกินจริง นอกจากนี้ ในด้านสังคม ผลการวิเคราะห์ยังสอดคล้องกับ Naksing (2012) ที่ได้ศึกษาการประกอบสร้างเกย์ในภาพยนตร์ไทย ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่าตัวละครเกย์ส่วนใหญ่ถูกสร้างให้มีความเป็นชายอย่างชัดเจนโดยสัมพันธ์กับลักษณะทางกายภาพของเกย์ ความเป็นชายรักชายในซีรีส์จึงไม่ใช่สิ่งแปลกแต่เป็นสิ่งปกติตามความรู้สึกของตนเอง รวมทั้ง การแสดงออกถึงความรักยังไม่มีรูปแบบของความรักที่แตกต่างไปจากความรักต่างประเทศ ดังนั้น

การประกอบสร้างความรักของเกย์ที่สะท้อนจากภาพยนตร์ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา จึงไม่ต่างไปจากคูรัักชาย-หญิงที่ฝ่ายหนึ่งมีสิทธิได้คิดจนนำไปสู่การได้เปิดเผยความรู้สึกของตนเองให้คนรอบข้างและคนที่ตนเองรัก และได้คาดหวังต่อความรัก แม้ว่าจะต้องต่อสู้กับความ รู้สึกภายในใจและสังคมรอบตัว สิ่งเหล่านี้ต่างไปจากการประกอบสร้างความรักของเกย์ ในอดีตที่ถูกสร้างให้ไม่สมหวัง ไม่มีสิทธิเปิดเผยความรู้สึกได้อย่างชอบธรรม และบางครั้ง ยังไม่มีโอกาสแสดงความรักต่อคนรักได้อย่างเปิดเผยตลอดจนให้สังคมได้รับรู้ด้วย ทำให้ความรักของเกย์ในอดีตถูกสร้างให้มีแต่ความล้มเหลว

ดังนั้น การประกอบสร้างความรักของเกย์จากเพลงประกอบซีรีส์ดังกล่าว จึงเป็นการประกอบสร้างความคิดโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อแย่งชิงพื้นที่ให้เกย์ได้มีสิทธิ แสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกได้อย่างเท่าเทียมเช่นเดียวกับชาย-หญิงมากยิ่งขึ้นกว่า แต่เดิม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ วาทกรรมนี้เป็นวาทกรรมกระแสรองที่ทำหน้าที่ต่อรองอำนาจ ความรักกระแสหลักที่ถูกสร้างให้มีเพียงความรักของชาย-หญิงเท่านั้น และหากวาทกรรมนี้ ได้กระจายและเผยแพร่สู่สังคมอย่างต่อเนื่อง ความรักของเกย์ก็อาจเป็นเรื่องปกติของคนทั่วไป ในสังคม ขณะเดียวกัน การวิจัยที่วิเคราะห์ทฤษฎีทางภาษาด้วยวิธีทางภาษาศาสตร์และกรอบ มิติทั้งสามของวาทกรรมของ Fairclough (1989: 25-26) เช่นนี้ ยังแสดงให้เห็นว่าวิธีวิจัย ที่มุ่งวิเคราะห์ทฤษฎีการใช้ภาษา (linguistic strategies) ทำให้ผลการวิจัยเผยให้เห็นทฤษฎี ของผู้ผลิตวาทกรรมที่มุ่งใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสร้างอำนาจซึ่งต่างไปจากงานวิจัยที่มุ่งศึกษา การใช้ภาษา (language used) ของผู้ประพันธ์

ข้อเสนอแนะการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์ทฤษฎีทางภาษากับการประกอบสร้างความรักของเกย์ ในบทเพลงประกอบละครซีรีส์ เกย์ ตามแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ด้วยแนวทาง ภาษาศาสตร์ โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทางอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์มาเป็นเครื่องมือ ในการวิจัย หากมีการขยายขอบเขตข้อมูลวิจัย เช่น ศึกษาการตั้งชื่อเพลงหรือเนื้อหาของซีรีส์ ทั้งที่ผลิตผ่านสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ก็น่าจะทำให้เห็นมุมมองหรือความคิดเกี่ยวกับความรักของเกย์ในมุมมองที่กว้างและสมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ ยังวิเคราะห์ผ่านวิธีวิจัยอื่นได้ อาทิ ปฏิพันธ์วิเคราะห์ (nexus analysis) หรือ ภาษาศาสตร์สังคม (sociocultural linguistics)

เอกสารอ้างอิง

- Butsabokkaew, T. (2010). **Linguistic Device and the Presentation of Self-Identify by the “Online Gays”**. Master Thesis, M.A., Chulalongkorn University, Bangkok.
- Fairclough, N. (1989). **Language and Power**. London: Longman.
- Hongladarom, K. (2008). **Pragmatics**. Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Hongladarom, K. and Eamanondh, J. (2006). **Look at society through discourse**. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Janks, H. (1997). **Critical Discourse Analysis as a Research Tool**. Discourse: studies in the cultural politics of education. Vol. 18.
- Lakoff and Johnson. (1980). **Metaphors We Live By**. Chicago & London: The University of Chicago Press.
- Naksing, P. (2012). Construction of gay identities in Thai Films. Bangkok: **Journal of Social Sciences and Humanities (Thailand)**. 39 (2): 35 – 53.
- Obpat, P. (2009, December). Thai language - Usage, Metaphor, Dharma (Buddhism). Bangkok: **Journal of Thai Language and Literature**. 26(1): 57-85.
- Panpothong, N. (2012). **Handout of Pragmatics Analysis of Thai. (revised edition)**. Bangkok: Department of Thai, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Panpothong, N. (2013). **Critical Discourse Analysis based on linguistics**. Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Phanichtrakul, K. (2013). **The Relationship between Language and Ideology of Male Homosexuality in 2012**. Master Thesis, M.A., Chulalongkorn University, Bangkok.
- Phichitphongphao, S., (2010). **Life Metaphor in How-To Books: A Study of the Relation between Language and Concepts**. Master Thesis, M.A., Chulalongkorn University, Bangkok.

- Potiwan, P. (2011). **Social Movement of the Transgender**. Retrieved October 1, 2017, from <https://www.tci-thaijo.org/index.php/gskku/article/view/22555>.
- Royal Society of Thailand. (2010). **Linguistics Dictionary (Applied Linguistics)**. Royal Society of Thailand version. Bangkok: Rungsilp Printing.
- Soontravaravit, N. (2010). **The Constructed Meaning and Identities of “Gays” in Real Space and Cyber Space**. Master Thesis, M.A., Prince of Songkla University, Songkla.
- Thairatonline**. (2014). Retrieved October 1, 2017, from <https://www.thairath.co.th/content/451754>.